

ՏԱՍՆ ԵՒ ՈՒԹԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի, կես տարվանը 6 ռուբլի.
Առանձին համարները 7 կոպեկով.

Թիֆլիսում գրվում են միմիայն խմբագրատան մէջ.

Մեր հասցեն. Тифлисъ. Редакция «Мшакъ».
կամ Tiflis, Rédaction «Mschak».

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(բացի կիրակի և տօն օրերէց)

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով.

Յայտարարութիւնների համար վճարում են
խրաբանչիւր բառին 2 կոպեկի.

ԱՌԱՋԻԿԱՅ 1891 ԹԻՒԱԿԱՆԻՆ

„ՄՇԱԿ“

ԳՐԱԿԱՆՆԵՐԻ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԼՐԱԳԻՒ

Կը հրատարակվի Թիֆլիսում, նոյն դիրքով և նոյն սրբագրամարտով: Մեր կը ստանանք սեփական շնորհակալութիւններ.

«ՄՇԱԿ» տարեկան գինը 10 ռուբլի է, վեց ամսվանը 6 ռուբլի.
Գրվել «ՄՇԱԿ» կարելի է ԽՄԲԱԳՐԱՏԱՆԸ (Բարձրակարգ և Բարձրակարգ փողոցների անկիւնում, Թատարական փողոցում):

Կայսերութեան ուրիշ քաղաքներից «ՄՇԱԿ» գրվելու համար պէտք է դիմել հետևեալ հասցեով. ТИФЛИСЪ, Редакция газеты «МШАКЪ», իսկ արտասահմանից. Tiflis, Rédaction du journal arménien «MSCHAK».

Յայտարարութիւններ ընդունվում են թէ հայերէն, թէ ռուսերէն և թէ օտար լեզուներով, բառին վճարվում է 2 կոպեկի.

«Մշակ» առաջին երեսի վրա մասնաւոր յայտարարութիւններ կեն սուղագրվում, այլ սուղագրվում են միմիայն լրագրողների յայտարարութիւնները, մասնաւորապէս կեն և պաշտօնական հաստատութիւնների յայտարարութիւնները, որոնց համար կրկնակի է վճարվում: Մասնաւորապէս սուղագրելու առաջին երեսի վրա արժէ 4 ռուբլի, իսկ 2-րդ երեսի վրա՝ 2 ռուբլի:

Խմբագիր-հրատարակող ԳՐԻԳՈՐ ԱՐՄԻՆԻՆ

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

Մի օգտաւէտ նախաձեռնութիւն.— Ներքին ՏԵՆՈՒԹԻՒՆ. Ներքին Լուրեր.— ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՆՈՒԹԻՒՆ. Գարշակյան ընթացիկ Գերմանիայում. Նամակ Պարսկաստանից. Արտաքին Լուրեր.— ԽԱՆՆԻ ԼՈՒՐԵՐ.— ՀԵՌԱՎԻՆՆԵՐ.— ԲՈՐՍԱ.— ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ.— ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ. Եւ. «Արձաղակ» բարի նկատումների առիթով.

ՄԻ ՕԳՏԱՒԷՏ ՆԱԽԱՁԵՆՈՒԹԻՒՆ

«Մշակ» անցեալ համարներից մինում մենք որպէս լուր հաղորդած էինք, որ դատաստանական պայտառի աւարտական գահի նախաձեռնութեամբ դիտաւորութիւն կայ հիմնել կողմատեւ անչափահաս յանցաւորների համար մի ապաստարան: Այժմ կաշխատենք կարճատեւ կերպով

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Ր Ա Կ Ա Ն

ԵՍ

Ես եմ որ կամ,—ահա թէ ինչ հոտ է փչում ամեն մի հայ գործիչից:

Ես չեմ ուզում, որ այս բանն այսպէս լինի, որովհետեւ իմ զէֆն այդպէս չէ տալիս,—ահա մեզանից իւրաքանչիւրի դատողութեան սկիզբը:

Ես այսպէս եմ կամեում և այսպէս էլ պէտք է լինի, կուզէ աշխարհը քանդվի,—ահա մեզանից իւրաքանչիւրի դատողութեան վախճանը:

Ես մէջը կը լինեմ, կօցնեմ,—ահա հայ գործունէութեան պայմանը:

Ես մէջը չեմ լինի, կը քանդեմ,—ահա հայ թշնամութեան պատճառը:

Ես գործի գլխին կը լինեմ, գործը կը գովում և առաջ կը տանեմ,—ահա մեր ետանդի և անձնութեան աղբիւրը:

Ես գործի գլխին չեմ, ուրեմն թող իսկի այդ գործն էլ չը լինի,—ահա հայկեան դաւաճների հաւատարմութիւնը:

Ես կը գամ ընտրութիւններին, եթէ ինձ ընտրեն,—ահա ընտրողական սկզբունքի պաշտպան հայ պայմանագիրը:

Ես դպրոցին բարեկամ կը լինեմ, եթէ իմ ուզած մարդկանց այնպէս տեղ կը տաք,—ահա մեր դպրոցաւարութիւնը:

Ես քեզ հետ բարեկամ կը լինեմ, եթէ դու իմ հարցն էլ չը լինես,—ահա մեր բարեկամութեան առաջին պայմանը:

բացատրել այստեղ այդ տեսակ հաստատութեան օգտաւէտութիւնը թէ բուն մարդասիրական և թէ ընդհանուր հասարակական, սօցիալական տեսակէտից:

Եթէ օրէնքը, կատարելով իր պարտաւորութիւնը, պէտք է պատժէ յանցաւորին, հասարակութիւնը, իր կողմից, այն հանգամանքից, թէ յանցաւորը պատժվում է, ունի միայն այն օգուտը, որ ինչն ազատվում է յանցաւոր մարդկանցից, իր շրջանը մաքրվում է փչացած, վնասակար տարրերից, քանի որ խաղաղ քաղաքացիների շրջանից հեռացվում են այդ վնասակար տարրերը՝ կամ բանտարկութեան, կամ աքսորի միջոցով: Այդ է, ասում ենք, այն միակ օգուտը, որ ունի մարդկային հասարակութիւնը իր միջից յանցաւորների հեռացնելուց: Բայց կայ և մի աւելի բարոյական, աւելի բարձր, աւելի մարդասէր, աւելի իրէպալական նպատակ, որը զուտ իրէպա-

Ես քեզ հետ ընկերութիւն կանեմ, եթէ դու իմ աչքի գերանը չը տեսնես,—ահա մեր ընկերութեան առաջին և վերջին պայմանը:

Ես քեզ կը փառաբանեմ, կը գովեմ լրագրողի հրապարակով, եթէ դու էլ իմ սեր սպիտակի տեղ կը ծախես,—ահա հայ հրապարակախօսի «գրչի» օգուտը:

Ես կը գովեմ գրքը, եթէ հեղինակը իմ թընձնաւորն է,—ահա մեր կրթիչի և սիրելիի պայմանը:

Ես գործի համար անձն կը դրեմ, եթէ ասեք, զուտ ես գործը. քեզանից առաջ ոչինչ չը կար. քեզանից յետոյ էլ ոչինչ չը լինի,—ահա հայ գործողի անձնութեան մասշտաբը:

Ես... բայց ես-երկն վերջ չը կայ: Ամեն տեղ ես: Ես ամեն մի գործի մէջ. ես հրապարակում, տանը, ընտանիքում, դպրոցում, փողոցում Որտեղ կը գնաք՝ «ես» կը լսեք, որտեղ նստեք, «ես» կը տեսնեք, ում հետ խօսեք, «ես» կը ստանաք, ինչ գործի ձեռնարկեք, «ես» ու միմայն «ես» կը վստիչեք:

Եթէ ուզում եք մի գործ չիլնել, նոյն իսկ ամեն նամուխրական գործ, պէտք է ամենքի «ես»-երին էլ լրութիւն տաք: Բայց կարելի է արդեօք այդ բոլոր «ես»-երին լրութիւն տալ, քանի որ այդ ևս անբերելի իւրաքանչիւրն ուղում է ամենամեծ «ես»-ը լինել, «ես»-երի գլուխը լինել, և ոչ ոք չէ ուզում իրանից բարձր «ես» ընդունել:

Քանիդից մեր ստանն այդ անիծեալ «ես»-երը: Այսօր էլ քանդում են, կանգնեցնում և փչացնում են մեր բոլոր գործերը:

Ինչ անեք, ինչ միջոցով սանձադրեք այդ երբ: Ոչ իրատը, ոչ կեանքը, ոչ գործի վեհօրէնը, ոչ ընկերայն օգուտը, ոչ եղբոր երջանկութիւնը, ոչ էլ վերջապէս կրթութիւնը, ուսումը,

լական, բարոյական լինելով հանդերձ՝ վերին աստիճանի գործնական էլ է սօցիալական տեսակէտից: Եթէ նայենք հասարակութեան վրա, որպէս օրգանական բարդ բաղադրեալ, իր հաւաքականութեան մէջ մի ամբողջ ամբողջութիւն կազմող մարմնի վրա,—այն ժամանակ մարդկային հասարակութեան միջից կորած, աքսորված իւրաքանչիւր անդամը, քաղաքացիների շրջանից վիճած իւրաքանչիւր անհատը անկառնայի կորուստ է ամբողջ հասարակութեան համար: Եթէ հնար լինէր որ իւրաքանչիւր յանցաւոր նորից օրինաւոր, հասարակութեան համար նորից պէտքահան, օգտաւէտ անդամ դառնար,—հա, ի հարկէ, անհամեմատ աւելի լաւ, աւելի օգտաւէտ, աւելի նպատակայարմար կը լինէր, քան թէ այն միջոցը, որը բաւականաւոր է միմիայն հասարակութեան վնասակար անդամին հասարակութեան միջից հանելով նրան բանտարկելով աքսորելով կամ գլխատելով:

Եթէ իրաւաբանութիւնը, հիմնվելով բարոյագիտութեան և սօցիալական գիտութիւններից մշակված սկզբունքների վրա, այն եղրակացութեանն է հասնի, որ հասարակական այս կամ այն սխալ կազմակերպութիւնը, հասարակական այս կամ այն անպատաստ պայմաններն են ծննցնում այս ու այն յանցանքներ,—այն ժամանակ պէտք է ընդունել, որ փոխելով հասարակական կազմակերպութիւնը, փոխելով ընդհանուր հասարակական պայմանները, կարելի է քչացնել յանցանքների թիւը: Ինչ և լցէ, անուրանալի է մի բան, այդ այն է որ փոխելով անհատական պայմանները կամ բարեփոխելով այն բացառական կենսական պայմանները, որոնց մէջ զրկված է լինում այս ինչ կամ այն ինչ անհատը, հնարաւոր է լինում ոչ թէ միայն մեղմացնել յանցաւորի կոշտացած բնաւորութիւնը, բայց և նոյն իսկ յանցաւորից օրինաւոր մարդ դարձնել:

Այդ սկզբունքի հիման վրա է, որ եւրօպայում և Ամերիկայում գոյութիւն ունեն համայնարանը, դիպլոմը ոչինչ, ոչինչ բան չէ տալում, չէ կոկում, չէ սանձահարում այդ կօկոտ, անտաշ, հակայական, վիթխարի «եսը», որ դրած է իւրաքանչիւր հայի սրտի, դիմի, հոգու, մարմնի, ուղեղի մէջ:

Այդ անիծեալ և սն էր, որ երէկ մեր սուրբ քանդից, այդ անիծեալ եսն է, որ այսօր մեր բոլոր գործերը փչացնում է: Եւ այդ նոյն անիծեալ եսը կը լինի որ վաղը մեզ կը թշուառացնէ:

Խեղքի գանդ... Խ. Ս.

յանցաւորների համար ուղղիչ բանտեր, որոնց նպատակն է, հեռացնելով հասարակութեան շրջանից յանցաւորներին, մի քանի տարվայ ժամանակամիջոցում այնպէս ներգործել նրանց վրա, որ նրանք նորից դառնան օրինաւոր մարդիկ և մի քանի տարուց յետոյ հասարակութեան մէջ նորից ընդունվելով դառնան աշխատասեր, օգտաւէտ քաղաքացիք: Այդ տեսակ բանտերում սովորեցնում են յանցաւորներին մի որ և է պիտանի արհեստ, մուսուրապէս զարգացնում են նրանց, ազդում են նրանց վրա բարոյական տեսակէտից, ընտելացնում են նրանց սովորն աշխատանքին և այլն...:

Եթէ այդ տեսակ փորձեր աշխատում են հասակ առած, ուրեմն աւելի կոշտացած յանցաւորների վերաբերմամբ,—որքան աւելի նոյն փորձերը կարող են աջակցել դեռ ևս քնքրելի մանուկ հասակի մէջ դռնվող յանցաւորների վերաբերմամբ:

Մի անչափահաս յանցաւորին խստութեամբ պատժել, առանց ջանք անելու նրան որ և է կրթիչ ներգործութեան տակ ներթափառել, մի անչափահաս յանցաւորին բանտարկութեան դատապարտելով տեղաւորել նրան հասակ առած, արմատացած յանցաւորների շրջանի մէջ, ընդհանուր բանտերում,—նշանակում է աւելի էլ նպատակ մանուկ յանցաւորի բարոյագէտ փչանալուն, աւելի էլ յետ մղել նրան անդառնալի կերպով մարդկային հասարակութեան առողջ շրջանից...:

Եթէ նոյն իսկ գոնկէին թերահաւատ մարդիկ, որոնք հրաժարվելն այն իրողութեանը հաւատալուց, թէ հասակաւոր յանցաւորին կարելի է բարոյագէտ և մուսուրապէս ուղղել,—հարկւ էլ գոնկէին այն աստիճանի բարոյագէտ անհատներ, որոնք բացի ի բաց մեթօդին այն ճամբարտութիւնը, թէ մանուկը, անչափահաս անհատը, որքան էլ յանցաւոր հանդիսանայ, դարձեալ ներթափալ է դատարկութեան, բարոյական ուղղիչ միջոցների ներգործութեան, կրթիչ ազդեցութեան...:

Բայց հազար ու մի գործի դուրս խմբագրելը նրանցից չէր, որ այնքան մեղադրութեան ու դատարկութեան առջև լուռութեամբ յետ քաշվէր, զէթ առ ժամանակ: Եւ աւելի ընտրել նմանիկ նրան, այն կճոտին, որը թէև ծնվում, բայց դարձեալ խիղիւսում է: Այդպէս չեն անում, ասում են, ոչ վարարը, ոչ ցուրը, այդ անձանքները: Բայց չարաշուքութեան առջև տեղի են տալիս ընտանի իմաստութեամբ: Քաշվում են, առանձնանում են, սրում, փորձում, պարտաւորում են իրանց վրեժխնդրել: Յետոյ մի օր յետ կը դառնան իրանց յոխորտներին պատասխուռ:

Բայց «Արձաղակը» շարաթափելով միայն խիղիւսում ու դատարկութիւն է ձգնում իր անպարտելիութիւնը ցոյց տալ: Ետ քարի, ներթափալ, որ նա շատ էլ ոյժ ունի կուլելու և պատրաստ է միշտ մտանել ի պայքար, որպէս դարձում էր անում մի օր մի կախկալուցանացու վարդապետ միւս կախկալուցանացու: Բայց ինձ հետ ինչ հաշիւ ունի տալու առնելու, որ բանի ժամանակից ի վեր միշտ պատրուակ է որոնում օձիքից բռնանելու:

Մկեղով 1876-ից և հասնելով մինչև 1887-ը, ես իմ յարաբերութեամբ շարաթափելով խմբագրի հետ, դրական և մեր հասարակական գործերի ասպարեղում, տեղիք չունիմ սուսած նրան ինձանից վրացած լինելու, և եթէ ես իմ որ և է ծառայութեամբ իր վրա հնորակալութեան

